

Arrest

nr. 50 255 van 27 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 juli 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*), aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 26 juli 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. LEMMENS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker F.F. en verzoekster V.B. die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komen op 30 juni 2009 België binnen, vergezeld van hun kinderen.

Op 3 september 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 16 november 2009 dienen verzoekers een asielaanvraag in.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoekers reeds werd geregistreerd te Slovenië op 10 januari 2005.

Op 15 januari 2010 vraagt België aan de Sloveense autoriteiten de overname van verzoekers op grond van artikel 16.1.c van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 25 januari 2010 weigert Slovenië de overname van verzoekers omdat verzoekers een asielprocedure hebben doorlopen in Zwitserland.

Op 29 januari 2010 vraagt België aan de Zwitserse autoriteiten de overname van verzoekers op grond van artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening.

Op 25 februari 2010 stemmen de Zwitserse autoriteiten in met de overname van verzoekers en hun kinderen.

Op 26 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 26 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tevens de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen. De eerste bestreden beslissing, genomen ten opzichte van verzoeker, luidt als volgt:

(...)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten F. F.(...)

geboren te B., op (in) 08.09.1969

van nationaliteit te zijn : Kosovo

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Zwitserse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Betrokkene verklaart met zijn gezin vanuit Kosovo naar Slovenië te zijn gereisd, waar hij op 10/01/2005 asiel aanvroeg (Eurodac-verslag 16/11/2009). Betrokkene beweert na een verblijf van drie dagen in Slovenië te zijn doorgereisd naar Zwitserland en er samen zijn partner en gezin asiel te hebben aangevraagd. Betrokkene verklaart met zijn gezin vanuit Zwitserland naar België te zijn gereisd, waar zij, volgens betrokkenes verklaringen, aankwamen op 30/06/2009. Betrokkene verklaart dat zijn oudste dochter, M.(...), in Zwitserland is gebleven.

Betrokkene is samen met zijn gezin naar België gekomen waar hij op 16/11/2009 asiel vroeg bij de dienst Vreemdelingenzaken.

Op basis van hogervermelde gegevens werd een terugnameverzoek gestuurd aan de Sloveense autoriteiten, die ons op 25/01/2010 informeerden dat de Zwitserse autoriteiten verantwoordelijk waren. Daarop werd een terugnameverzoek gestuurd aan de Zwitserse autoriteiten en zij hebben op datum van 25/02/2010 ingestemd met de terugname van bovengenoemde persoon op basis van art. 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003. Zij informeerden de Belgische autoriteiten dat betrokkene en zijn gezin op 20/03/2005 asiel hebben aangevraagd in Zwitserland. Ook voor betrokkenes partner, B. V. (OV6527982), en hun vijf kinderen gaven de Zwitserse autoriteiten hun akkoord tot terugname op datzelfde artikel.

Gevraagd naar specifieke redenen waarom zijn asielaanvraag precies in België behandeld zou moeten worden, antwoordt betrokkene: "Ik ben naar België gekomen omdat ik Zwitserland moest verlaten. Ik heb familie in België die me vertelde dat België iedereen respecteert ongeacht zijn afkomst." Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen

worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. Bovendien neemt Zwitserland, net als België, een beslissing over een asielaanvraag op basis van de Conventie van Genève en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Naast hogervermelde partner en vijf kinderen verklaart betrokkene nog twee ooms te hebben die in België verblijven: P. B.(...) en B. S.(...) Deze vermeende familieleden behoren niet tot het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 2i van de Verordening. Betrokkene verklaart ook dat één van zijn dochters, F. M.(...), die meerderjarig is, in Duitsland of Zwitserland verblijft. Hij verklaart dat hij nog telefonisch contact met haar heeft maar dat ze niet wil zeggen waar ze verblijft. Hij beweert ook drie broers te hebben die in Zwitserland verblijven.

Tijdens zijn interview bij dienst Vreemdelingenzaken dd. 04/12/2009 verklaart betrokkene in goede gezondheid te verkeren. Hij verklaart wel dat zijn partner psychische problemen heeft.

Op 03/09/2009 diende betrokkene samen met zijn partner een aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van art. 9ter van de wet van 15/12/1980 in. Deze aanvraag tot verblijfsmachtiging werd op 26/07/2010 ongegrond verklaard.

In de beslissing aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging wordt bevestigd dat betrokkenes partner voor de opvolging van haar medische problemen terecht kan in Zwitserland. Er wordt door de geneesheer-attaché in diezelfde beslissing ook gesteld dat betrokkenes partner kan reizen, ondanks het oordeel van de geneesheer die in de medische attesten voor de aanvraag 9ter verklaarde dat zij niet in staat zou zijn te reizen. Betrokkene zou niet kunnen reizen naar het land van herkomst omwille van de kans op represailles. De geneesheer-attaché stelt echter in zijn verslag dat er geen medisch bezwaar is tegen een terugname door Zwitserland. Uit het dossier blijkt dus niet dat de medische aandoening van betrokkenes partner haar zou verhinderen om te reizen naar Zwitserland. Bovendien kan een terugkeer naar Zwitserland, indien betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Zwitserse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene en zijn gezin (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Bijgevolg moet de bovengenoemde persoon het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dient hij zich aan te bieden bij (4) de Zwitserse overheid.

(...).”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten opzichte van verzoekster, luidt als volgt:

“(...)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten B. V.(...)

geboren te B.(...), op (in) 01.02.1972

van nationaliteit te zijn : Kosovo

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Zwitserse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Betrokkene verklaart met haar gezin vanuit Kosovo naar Slovenië te zijn gereisd, waar zij op 10/01/2005 asiel aanvroeg (Eurodac-verslag 16/11/2009). Betrokkene beweert na een verblijf van drie dagen in Slovenië te zijn doorgereisd naar Zwitserland en er samen haar partner en gezin asiel te hebben aangevraagd. Betrokkene verklaart met haar gezin vanuit Zwitserland naar België te zijn gereisd. Betrokkene beweert geen data te kennen. Betrokkene verklaart dat haar oudste dochter, M.(...), in Zwitserland is gebleven.

Betrokkene is samen met haar gezin naar België gekomen waar zij op 16/11/2009 asiel vroeg bij de dienst Vreemdelingenzaken.

Op basis van hogervermelde gegevens werd een terugnameverzoek gestuurd aan de Sloveense autoriteiten, die ons op 25/01/2010 informeerden dat de Zwitserse autoriteiten verantwoordelijk waren. Daarop werd een terugnameverzoek gestuurd aan de Zwitserse autoriteiten en zij hebben op datum van 25/02/2010 ingestemd met de terugname van bovengenoemde persoon op basis van art. 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003. Zij informeerden de Belgische autoriteiten dat betrokkene en haar gezin op 20/03/2005 asiel hebben aangevraagd in Zwitserland. Ook voor betrokkenes partner, F. F. (OV6495401), en hun vijf kinderen gaven de Zwitserse autoriteiten hun akkoord tot terugname op datzelfde artikel.

Gevraagd naar specifieke redenen waarom haar asielaanvraag precies in België behandeld zou moeten worden, antwoordt betrokkene: "Mijn kinderen wilden niet terug naar Kosovo en daarom was ik verplicht een ander land te kiezen. Ik had gehoord dat de mensenrechten hier gerespecteerd worden en dat men hier asiel kan aanvragen." Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar zij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. Bovendien neemt Zwitserland, net als België, een beslissing over een asielaanvraag op basis van de Conventie van Genève en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen.

Naast hogervermelde partner en vijf kinderen verklaart betrokkene geen naaste familieleden te hebben die in België verblijven. Betrokkene verklaart dat één van haar dochters, F. M.(...), die meerderjarig is, in Duitsland of Zwitserland verblijft. Zij beweert ook dat haar moeder en drie broers in Duitsland verblijven. Deze familieleden zijn meerderjarig en behoren niet tot het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 2i van de Verordening.

Tijdens haar interview bij dienst Vreemdelingenzaken dd. 04/12/2009 verklaart betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben. Ze verklaart wel dat ze zich zorgen maakt over haar dochter die niet mee naar België wou komen.

Op 03/09/2009 diende betrokkene een aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van art. 9ter van de wet van 15/12/1980 in.

Deze aanvraag tot verblijfsmachtiging werd op 26/07/2010 ongegrond verklaard.

In de beslissing aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging wordt bevestigd dat betrokkene voor de opvolging van haar medische problemen terecht kan in Zwitserland. Er wordt door de geneesheer-attaché in diezelfde beslissing ook gesteld dat betrokkene kan reizen, ondanks het oordeel van de geneesheer die in de medische attesten voor de aanvraag 9ter verklaarde dat zij niet in staat zou zijn te reizen. Betrokkene zou niet kunnen reizen naar het land van herkomst omwille van de kans op represailles. De geneesheer-attaché stelt echter in zijn verslag dat er geen medisch bezwaar is tegen een terugname door Zwitserland. Uit het dossier blijkt dus niet dat de medische aandoening van betrokkene haar zou verhinderen om te reizen naar Zwitserland. Bovendien kan een terugkeer naar Zwitserland, indien betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Zwitserse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene en haar gezin (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Bijgevolg moet de bovengenoemde persoon het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dient zij zich aan te bieden bij (4) de Zwitserse overheid.

(...)."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verzoekers vragen in hun verzoekschrift om "de bestreden beslissingen te hervormen in die zin dat de asielaanvraag van verzoekers in België behandeld zal worden".

Er dient op gewezen te worden dat de Raad in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Dit artikel bepaalt het volgende:

“De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

Hij is derhalve niet bevoegd om de *in casu* bestreden beslissingen te hervormen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep, in de mate waarin het dit verzoek tot voorwerp heeft, niet ontvankelijk is.

3.2. In de nota werpt verwerende partij een exceptie op van gebrek aan belang omdat de overdracht van verzoekers niet heeft plaatsgevonden binnen de gestelde termijn van zes maanden na het akkoord van terugname vanwege de Zwitserse asielinstanties conform artikel 20 van de Dublin-II-Verordening. Bijgevolg komt de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag toe aan de Belgische asielinstanties en zullen verzoekers uitgenodigd worden om zich aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken teneinde hun asielaanvraag in België behandeld te zien.

In de repliekmemoire nemen verzoekers akte van het feit dat de Belgische asielinstanties thans verantwoordelijk zouden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag.

Er dient te worden vastgesteld dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip “belang” kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413). Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State (zie o.a. RvS 31 maart 1994, nr. 46.816) blijkt dat het belang actueel dient te zijn en dus voorhanden moet zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep als op het tijdstip dat de Raad uitspraak dient te doen.

Artikel 20 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

“1. De in artikel 4, lid 5 en de in artikel 16, lid 1 onder c), d) en e) bedoelde terugname van asielzoekers geschiedt overeenkomstig de volgende bepalingen:

(...)

d) een lidstaat die instemt met een terugnameverzoek, is verplicht de asielzoeker weer tot zijn grondgebied toe te laten. De overdracht gebeurt volgens de nationale wetgeving van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, zodra dat praktisch mogelijk is en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden na de aanvaarding van het verzoek om overname door een andere lidstaat of de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening wanneer dit opschortende werking heeft.

(...)

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend. (...).”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de Zwitserse autoriteiten op 25 februari 2010 hebben ingestemd met de overname van verzoekers. De overdracht kon bijgevolg gebeuren uiterlijk op 25 augustus 2010. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoekers reeds zijn overgedragen aan Zwitserland en verwerende partij bevestigt dit gegeven in haar nota. Dienvolgens zijn de Belgische autoriteiten op basis van artikel 20.2 van de Dublin-II-Verordening opnieuw verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekers.

Verwerende partij bevestigt dit in de nota en verduidelijkt dat verzoekers zullen opgeroepen worden om te worden gehoord inzake hun asielaanvraag.

Nu vaststaat dat de Belgische autoriteiten opnieuw verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekers en dit gegeven bevestigt wordt door verwerende partij, getuigen verzoekers niet meer van het rechtens vereiste belang bij de vernietiging van de beslissingen waarbij wordt vastgesteld dat de Belgische autoriteiten niet bevoegd zijn voor de behandeling van hun asielaanvraag maar wel de Zwitserse autoriteiten.

Het beroep is niet ontvankelijk wegens gebrek aan belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S.SOETINCK

A. DE SMET